

C

Livet var et skib, jeg gik ombord på i søvne. Jeg ville stadig sove, når det sank. Det sagde P.E. altid mens jeg var i live. Den lille lort fik ret. Irriterende - bare en lille smule.

Jeg burde nok have set mig en ekstra gang til siden, før jeg krydsede vejen. Men det er ikke sådan, jeg er. Eller var, vel nærmere. Det der datid/nutid er ikke så ligetil når man er død og alligevel til stede.

Jeg aner ikke hvorfor, han beholdt mine mælketænder. Jeg gad ikke have dem selv, havde ikke brug for et kropsligt restprodukt. Fortiden er noget man efterlader bag sig. Og nu er jeg fanget i den. Livet er sgu en fucked up ting. Døden endnu mere.

Jeg er død. Jeg ligger i min brors lomme. Jeg er her stadig. Bevæger mig rundt i Byen på mine ikke-eksisterende ben, griber fat i verden med mine ikke-eksisterende hænder, ser alt med mine ikke-eksisterende øjne. Jeg er her stadig. Jeg er død.

C om livet

Følelser er noget, man kommer i en boks og gemmer væk. Det er ikke noget man handler på. Det mudrer bare ting til. Man kan ikke træffe ordentlige beslutninger, med mindre man træder et skridt baglæns og beskuer tingene nøgternt. O.D. kaldte mig altid stenmanden - jeg kaldte ham umoden. Det er nødvendigt at tage ansvar i livet - for sig selv og for andre. Hvis man lader sig føre rundt af sine følelser bliver livet ustyrligt. Så bliver andre ulykkelige. Det eneste der kommer ud af at handle på sine følelser uden at tænke sig om er rod. Og hvad er livet egentligt værd uden forudsigelighed?

Planer. Faste rammer. Det lyder måske kedeligt, men tænk over det. Vores hverdag er bygget op omkring skemaer, mødetider, kalendere. Hvorfor ikke favne det, og arbejde sammen med det i stedet for imod det. Selvfølgelig kender alle det romantiske billede af kunstnersjælen, der lever som vinde blæser - men helt ærligt, der er jo ikke nogen der har lyst til at leve på den måde. Uden overblik og overskud. Jeg har brug for sikkerhed og forudsigelighed i mit liv - det gør mig tilfreds.

C kigger sig i spejlet

Følelser var noget jeg kom i en boks og gemte væk. Begravede dem dybt i mig og lod som jeg ikke mærkede det, når de kradsede på de indre vægge for at komme ud. Overhørte deres kald og krav. Stod fast på min overbevisning om, hvordan man burde opføre sig. Havde så meget investeret, at jeg ikke kunne ændre spor. Levede ét liv, men tænkte i smug på et andet. Skammede mig over det. Jeg havde jo alt det, som jeg havde brug for. Sikkerhed. Tag over hovedet. Penge på kontoen. Hvad fanden bildte jeg mig ind at ville have mere, have noget andet? Nogle gange føler jeg som om, jeg ved at blive kvalt, uden at turde bryde ud. Fanget i limbo. Jeg blev lullet i søvn, men min død har vækket noget i mig - der gemmer sig måske et brøl i mit bryst.

Livet om C

C gjorde altid det fornuftige. Fik pæne karakterer. Havde pæne kærester. Holdt sin sti ren og pæn. Han er forstadsmanden, som opfører sig ordentligt og gør som man bør. Han er manden, der spiser engelsk bøf og drikker et glas rødvin i et rimeligt prisleje lørdag aften. Han har fornuftige sko og polotrøjer. Hele middelklasseeksistensen er udkrystalliseret i ham, og det har han det godt med. Han er tilfreds. Men det er han bare ikke. Der mangler noget. Der har altid manglet noget. Inderst inde føler han det. Han kan ikke sætte ord på hvad

det er, andet end at der er et tomrum, som aldrig er forsøgt fyldt. En lille stemme i hans hoved, som han overhører med al vold og magt. For ordentlige mennesker opfører sig jo som ordentlige mennesker bør - men det gør dem desværre ikke nødvendigvis lykkelige. C vil på det ene side hele tiden stille spørgsmål tegn ved fornuften ved at leve efter sine følelser, og på den anden side søge at lære at føle for alvor. Fordi det her er vitterligt hans sidste chance, fanget i sine 10 mælketænder, der ligger i P.E.s lomme.

Ham der P.E.

Min bror. Bevares, rent fysisk ligner vi hinanden, men ellers skulle man ikke tro vi var brødre. Ham den lille drømte mens jeg handlede. Skrev digte mens jeg tjente penge. Forelskede sig mens jeg havde fast kæreste. Og så var han arrogant nok til at mene, at hans liv var mere meningsfuldt end mit. Jeg prøvede at fortælle ham man ikke kunne spise drømme eller kærlighed, men han lyttede aldrig efter. Og her står han nu, alene, med mig i sin inderlomme. Og jeg elsker og hader ham for det. Hans sentimentalitet holder en sidste rest af mig i live. På den ene side tvinger det mig til at følge ham på hans følelsesstyrede dødsridt. På den anden side er det den sidste chance for at efterlade et aftryk på en verden, jeg aldrig rigtigt kastede mig ud i.

O.D., det røvhul

P.E. og jeg minder ikke om hinanden, men vi er familie, og det betyder noget. Det samme gælder ikke for O.D.. Han er en stakkel, som gemmer sig bag en rock 'n' roll-facade. Han er som min bror, men uden hjertet og den barnlige tro på kærligheden. Han er en hedonist på vej mod afgrunden, ved det godt, og er pisse ligeglad. Han er farlig. Han lever...mere end jeg gjorde. Mere end jeg gør. Mere end jeg ved hvordan. Farligt og dragende. Alt det jeg ikke er. Alt det jeg ikke vil være. Alt det jeg drømmer om. For pokker!

Q - fejlfyldt fantasi, forfærdelig drøm, eneste håb

Selvfulgelig forstod jeg hvad P.E. så i Q. Hun ser jo vanvittigt godt ud. Den slags kvinde man vender sig om på gaden efter. Men det var ikke det. Hun var noget andet, noget mere. Hun var skabt til at vække mig. Hun var skabt for mig. Kun for mig. Hun er min brors elskede. Hun er skabt for mig. Hun er min brors elskede.

Langsomt invaderede hun mine drømme samtidig med hun invaderede mit liv. Og nej, krigsmetaforen er ikke tilfældig. Q er en invasion - ikke nødvendigvis en fjendtlig styrke, men stadigvæk en invasion. En skræmmende og frygtelig overmagt.

Og nu er hun væk. Mine indre territorier ligger golde tilbage. Selvom jeg har fået denne anden chance, kan intet spire uden

Q er der. Hun vækkede mit hjerte, men det kan ikke vokse uden hende. I døden har jeg fundet den modpol, jeg manglede hele mit liv - blot for at miste den igen.

(Kastreret) Kærlighed

Hvem er du, Kærlighed? P.E. talte altid om dig, men jeg har svært ved at få hans billede til at stemme overens med din fremtoning. Du ligner mere det, der har fulgt mig igennem mit liv. Noget velkendt, roligt. Ikke de store armbevægelser min bror altid talte om. Noget rart og lunt i stedet. Noget man straks fatter sympati for. En smilende lille dreng i matrostøj. En smukt hjem men en kærlig hustru og dejlige børn. Alt det jeg havde. Alt det jeg holdt af. Alt det som Q ikke er.

(Skabende) Destruktion

Det er ikke et kreativt kaos. Det er bare kaos. Imponerende hvordan de, der bare vil ødelægge ting, altid påstår, de ønsker at skabe noget nyt. Man skaber nyt ved at bygge ovenpå og til - ikke ved at bryde ned. Det er barnligt og tåbeligt. Selvfølgelig er O.D. forført, at lære ham fornuft har altid været et håbløst foretagende - men jeg tror stadig P.E. står på vippen. Det er bedst for alle, hvis jeg holder P.E. på den rigtige side af stregen. Destruktion er dødsens farlig - en terrorist der smykker sig med fine ord om følelser og revolution. Ord som resonerer med skræmmende kraft i mit indre.

Motivation

C har fået endnu en chance, men den vil være meningsløs uden Q. Hun vækker lyster i ham, han aldrig troede han skulle føle. For hende er han villig til at slette fortiden og skrive den på ny. Hans gamle liv og vaner kalder dog stadig på ham.

Keywords

Forstad

Fornuft

Længsel

Skam

Lyst

Frygt